

[Steen.]

den frie Mand fri Næring paa dette Omraade, har han klaret.

Der foresvæver det ærede Medlem noget om, at det er meget godt med dette Næringsbevis, som vi regner med at faa at vide hvad koster. Det er meget godt, at man har faaet sit Teater bygget, men man mangler stadig en Ting, og det er Filmen. For at Friheden virkelig skal blive fuldkommen, hvad gør det ærede Medlem saa? Han gaar hen til et i Dag fuldkommen frit Erhverv, Filmsudlejningen, og siger: Nu skal vi, Staten, nok bestemme, hvad I har Lov til at gøre med de Films, I har, for vi har nemlig indført fri Næring, og det kan vi ikke have sammen med Jeres frie Næring, og naar den anden Part nu skal være fri, er det Jer, der i den kommende Tid skal bindes. Det er det, der staar. Man beslaglægger i Virkeligheden de Films, de paagældende Udlejningsselskaber har; de kan ikke nægte at udleje dem, og det ærede Medlem har dog under den Diskussion, vi har ført ved første Behandling, og under Sagens fortsatte Gang faaet fat i, at det kunde godt være, at hvis et saadant Udlejningsselskab selv fik Biografteater, blev det ikke saa forfærdelig nemt at faa Films, i hvert Fald til en rimelig Pris; det vilde være menneskeligt, om de ikke alene ønskede Filmsleje, men ønskede selv at faa det mest mulige ud af Filmen ved selv at fremvise den.

Saa siger det ærede Medlem her, at der ikke maa tages en højere Filmsudleje, end der blev taget ved Førsteopførelsen. Hvis nogen af de paagældende har haft Lejlighed til at læse det, kan jeg forsikre det ærede Medlem, at de har moret sig. Det vil ikke genere dem det mindste; de vil lade Førsteopførelsen foregaa hos sig selv, og saa spiller Lejen ingen stor Rolle, de skal nemlig betale den til sig selv. Det er den Slags Ting, som det ærede Medlem ikke har gennemset, men som vil spille en afgørende Rolle paa de Omraader, vi her beskæftiger os med. Men det Resultat, det ærede Medlem er kommet til, er altsaa, at nu skal Biografteaterdriften være fri Næring, og Filmsudlejningen skal foregaa paa Grundlag af et Bevillingssystem. I Øjeblikket har vi det modsatte. Men derimod er der noget, som er fuldkommen forsvundet for det ærede Venstreparti, og det er der ikke ringe Grund til at forundre sig over. Det er alle de Bestemmelser, der staar i Forbindelse med de Opgaver, som er henlagt til Filmsfonden og Filmsraadet. Det har vi brugt et Par Aar til at drøfte med hinanden i et Udvalg, hvor ogsaa Venstre var repræsenteret, og

hvor stor Imødekommenhed og hele den Forhandlingsevne, jeg er i Besiddelse af, blev lagt for Dagen for at faa Venstrepartiet med i en enstemmig Indstilling om, at her forelaa Opgaver, som burde løses paa den bestemte Maade, som er angivet i den Betænkning, der blev afgivet, og som den højtærede Minister paa disse Omraader har henholdt sig til. Nu fejrer Venstre alt dette til Side. Jeg tager her Anledning til at spørge det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen: Har Venstre da ikke haft nogen som helst Føling med eller givet sin Repræsentant i det paagældende Udvalg noget som helst Mandat til at tiltræde den Betænkning, som i vidt Omfang er formet netop ud fra Ønsket om at faa det Medlem, Venstre havde i dette Udvalg, med, naturligvis fra vi andres Side ud fra Forestillingen om, at dermed kunde vi ogsaa regne med, at i alt Fald en betydelig Del af det Parti, han repræsenterede, var indforstaaet med de Tanker og Synspunkter, her fandt Udtryk? Saa er der endelig een Ting, der forekommer mig betænkelig eller jeg burde maaske rettere sige: ejendommelig, og de Bemærkninger, jeg har at gøre herom, retter jeg til begge ærede Partier, baade Venstre og Konservative. Det er noget ejendommeligt for mig, at denne Begejstring for deres saakaldte frie Næring melder sig saa pludseligt og saa voldsomt netop paa det Tidspunkt, da her kommer til at foreligge et Forslag til en Lovgivning, der indeholder to nye Ting, nemlig det, jeg henvendt til Venstre omtalte, og som ogsaa de Konservative er Medforslagsstillere til, Ønsket om at løse de undervisningsmæssige og kulturelle Opgaver, og samtidig det andet nye Forslag om at paalægge de meget store Indkomster en betydelig Afgift af disse Indkomster.

Jeg nægter ikke, at jeg har mine Formodninger om, at det er vort Forslag om § 27, der pludselig har skabt de ærede Partiers voldsomme Interesse for at komme bort fra det System, som vi i fuld Enighed gennemførte i 1933, og som jeg ikke senere ved nogen Lejlighed har hørt fra de ærede Partiers Side, at de var utilfredse med eller ønskede, at man skulde benytte Lejligheden til at komme bort fra. Det kunde jeg til Nød forstaa, saa længe det var de Konservative, det drejede sig om, og for deres Vedkommende dog kun, hvis de stadig i økonomiske Spørgsmaal indtog det Standpunkt, der nu engang var deres, og som jeg oprigtigt talt troede de var paa Vej til at forlade, at dem, der meget haver, skal man altid beskytte, saa faar det gaa med de